

ת"פ 23317/01 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות שי' נגד משה שירוי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 14-01-23317 מדינת ישראל נ' שירוי
בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות שי'
ע"י ב"כ עו"ד יניב המי
נ ג ד
משה שירוי

ע"י ב"כ עו"ד משה אלון

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המיחס לו עבירות של **תקיפה סתם**, בגיןו ל██יף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **היזק לרכוש במדיז**, בגיןו ל██יף 452 לחוק העונשין; **ואiomים**, בגיןו ל██יף 192 לחוק העונשין.

2. על פי העובדות, במועד הרלוונטי לכתב האישום שכרו גב' עינב אטדי (להלן: "המתלוננת") ומר אלכס אס (להלן: "המתلون" או "אלכס") בית מהנאשם ברחוב סלע 9א' שער תקווה. ביום 29.8.13 בשעה 07:10 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לחצר בית המתלוננת וביקש ממנו להסיר מנעול שהניחה על שער החניה. המתלוננת סייבבה, ובתגובה לכך אחץ הנאשם במטאטא והניפה כלפיו המתלוננת שהרימה את ידה להגן על פניה ונפצעה בכך ידה הימנית. בהמשך, לקח הנאשם דיסק חשמלי וחתר את מנועל השער השיר למטלוננת. בעבר זמן מה, אישם הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה "אני אפוץ אותך ואת החבר שלך".

3. בישיבת המענה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם טען שבבסיס התלונה מחלוקת בין לBINI המתلونים על השימוש בשער המדובר ושביל המוביל לבית הנאשם ולמחסן השיר לו, אשר נמצאים באותו מתחם בו נמצא בית המתלוננים. הנאשם הודה ש"היה שם מטאטה, אבל הוא לא הניף לעברה" (עמ' 1).

משמעות הנאשם בעבירות שייחסו לו נשמעו הראיות בתיק.

4. מטעם התביעה העידו גב' עינב אטדי (המתלוננת); מר אלכס אס (המתلون, בן זוגה של המתלוננת); מר דוד נדלר (שוטר קהילתי שהוזעק לבית המתלוננת); ומר ארטיום צרנוגולץ (גובה הودעת הנאשם, ת/1).

מטעם ההגנה העידו הנאשם; בתו בת ה-8 (لينני שירוי); אחותו (גב' כוכבה אפרתי).

תמצית הראות

5. **המתלוננת** העידה כי שכרה דירה אצל הנאשם בסביבות ינואר 2013. לדבריה, חיפשה דירה מרוחקת היות והיו לה כלבים. הדירה שהשכרה לה הנאשם הייתה בשלבי בנייה וככללה חצר, על כן התאימה לצרכיה. המתלוננת ובן זוגה, אלכס, החליטו להמתין עד שהדירה תהיה מוכנה ונתנו לנאשם מקדמה של כ-9,000 ₪ על מנת שיישלים הcntת הדירה ויתקן בה מגזן ואמצעים אחרים. כעבור כ-3 שבועות עברו לדירה. לדבריה, סוכם שהחצר בחזית הדירה תהיה שייכת להם. בשטח הפתוח שמעבר לחצר הדירה, הייתה פסולת בנין ופסולת מסוכנת אחרת והנאשם הבטיח כי יפנה את הפסולת ממש (עמ' 10).

החיכוכים עם הנאשם החלו כאשר הפסולת לא פונתה מהשטח הפתוח שמל הדירה והחל לעלות ריח צחנה בשל העבודה שהיא שם פגיר של חייה כלשהי. לדברי המתלוננת, רק לאחר שהנאשם נכנס על ידי המועצה, הוא ניאות לפנות את הפסולת מהמקום (עמ' 11) (شرطוט של יחידת הדיור, ת/4). מחלוקת נוספת שהתעוררה עם הנאשם סבה סביב פעילותו בחצר של המתלוננים. לטענת המתלוננת, הנאשם נהג לבצע עבודות בחצר ביתה בכל שעות היום, מול חלון ביתה, באופן שהפריע לה (עמ' 11).

למערכת יחסים עכורה זו התלוותה העובדה שהנאשם החל לשימוש בשער הנמצא משמאלי ליחידת הדיור של המתלוננים, שער המוביל לשטח הפתוח הנזכר לעיל, שם נפגעו המתלוננת, המתלונן ובעלת יחידת דיור נוספת להחנות רכבים. השער לא היה נועל. מצד אחד השימוש במוביל ליחידות הדיור ולמחסן ולבית של הנאשם ומצד השני, השטח הפתוח, כאמור (תמונה השער, נ/א'). לדברי המתלוננת, משהחל הנאשם לעבוד בשליחויות ב"מגה", התחיל להחנות את רכבו בשטח הפתוח ולעבור דרך השער. **"אמרתי לו תשמע זה לא מקובל, די, מספיק. אתה עולה ויורד עם הילדים שלך כל הזמן. אני מרגישה שזה לא המקום שלי. הוא אמר את ביתך של, זה לא שלך. אם אני רוצה עכשו את תעופי מפה, אמרתי לו שלא, אני חתומה על חוזה כמו שאתה. זה לא הזמן לחפש דירה אחרת. אני שוכרת ממך את הבית ולא אורחת כאן, אני גרה כאן ומשלמת על זה"** (עמ' 11).

משהמישר הנאשם לעבר דרך השער, החליטו המתלוננים לסגור את השער. בלילה שלפני הארווע נשוא כתוב האישום, סגרו המתלוננים את השער באמצעות מנעול של אופניים (עמ' 11). המתלוננת הבירה כי אקט נעילת השער בוצע כמצו אחורון, היות והנאשם הפך את חצרה ל"תחנה מרכזית של עבודות, מעבר, זה היה מאוד מתודע", "כל הזמן הייתה צריכה לסגור את כל תריסי הבית בשל פרטויות. ביקשנו ממנו לא לעבור. אמרנו אם זה עובד ככה, אני אנסה לנעול" (עמ' 17). המתלוננת שללה שעשתה כן כפרובוקציה.

6. למחرات הבוקר, ראה הנאשם שהשער סגור, ניגש לבית המתלוננים, ודפק בחזקה על הדלת. הנאשם צעק על המתלוננת "תעיפוי את המנעול הזה". המתלוננת השיבה לו שהוא לא מוכנה לעשות כן ושיעבור לשטח הפתוח מלמעלה ולא דרך השביל והשער. לדברי המתלוננת, הנאשם היה מאוד עצבני, **"הניף מטהטה כלפי מעלה, באינסטיינקט הגנתי על הראש וקיבلتني מכח ביד, לא מכח רצינית. הוא נכנס למחסן שלו שהיה ממש צמוד לחלון חדר השינה שלנו, לקח מסור דיסק זהה, חתך את המנעול, יצא עם הבית שלו לבית הספר, שם אותה שם וחזר. בזמן זהה הבית שלו הייתה כל הזמן איתו, אני חשבתי שהוא היה בת 7-8. היוו במבנה אלכס ואני, הוא חזר ואמר לנו 'את לא תסגרי יותר את השער, את גרה פה אצלי, אני אפוץ אתכם, את וחבר שלך, אני אראה לך**

מה זה, אתם תשלמו על זה, כל מני כאלה" (עמ' 11-12). המתלוננת הדגישה כי הנאשם הניף את המטاطא כלפיו ראהה וכי אם לא הייתה מגנה על ראהה באמצעות היד הימנית היה פוגע לה בראש (עמ' 13). לדבריה, הקטוע עם המטاطא קרה בשניות, הינו צעקות, הנאשם ביקש פעמיים או שלוש שפתח את השער. לדבריה, **אלכס הגע מסטר נמיין** לאחר שהנאשם נכנס לבית וראה את הקטוע עם המטاطא, למורת שלוועת לא ראה היכן המטاطא פגע. הכל התרחש מתחת למשקוף הכניסה, על סף הבית. המטاطא היה מושען על הקיר מחוץ לכינית הבית, מימין לנאים. אלכס, כנושא נשך, לא רצה ליצור קשר עם הנאשם כדי לא להסתבר וכדי שהנאשם לא יגיד שאיים עליו בנשך (עמ' 18). המתלוננת שירטטה היכן עמדה בעת האירוע מצד שמאל לפתח הכניסה ואלכס עמד מצד ימין (ת/5; וראה גם נ/5). לאחר שהנאשם הניף לעברה את המטاطא ופצע בה, היא והמתלונן סגרו את דלת הבית והזמין משטרת המתלוננת רעדה, פחדה והתרגשה. את דברי האיום השמעו הנאשם באזניהם לפני שהגיע השוטר (עמ' 12). כשהגיע השוטר וגבה מממנה הודעה הנאשם כבר לא היה.

לדברי המתלוננת, בעת האירוע הייתה בחודש החמישי להריון. בן זוגה המתלונן היה לצידה, ובכל זאת הנאשם הפחיד אותה. המתלוננת חשה כאבים בבטנה וחששה להריון, על כן, פנתה לרופא, אשר ציד אותה בהפנייה למيون (תעודה רפואית, ת/3). לדבריה, בתעודה הרפואית לא נכתב "חבלת יד" היוות והיה לה "אדם וטיפה כחול אחרי זה... לא היה לי ממשהו רציני. היו לי יותר כאב בטן ולחץ". הרופא כלל לא לבדוק את היד, היות והתרכז בנושא ההריון (עמ' 19).

7. לאחר האירוע נשוא כתוב האישום המשיכו המתלוננים לגור ביחיד הדיר, וזאת לאחר שהגיבו נגד הנאשם בקשה לצו למניעת הטרדה מאימת ולאחר שהתקיימו שני דיונים בעניין זה, הראשון במעמדצד אחד והשני במעמד שני הצדדים, במסגרתו הגיעו הצדדים להסכמה שקיבלה תוקף של החלטה (פרוטוקול דין מיום 2.9.13 - נ/1; פרוטוקול דין מיום 9.9.13 - נ/2). המתלוננת סירה כי משקיבלו את הצו מאת מטה בית המשפט הסכימו הנאשם וורכת דינו לשחרר אותם מחוזה השכירות ולאחר מכן לשלם עבור ההובלה (עמ' 12-13). המתלוננים אמנים רצו לעזוב, אך באותו הימים לא יכולו לעשות כן משום שהיא כרוך בלאזר ולחפש דירה חדשה (עמ' 12).

חוזה השכירות אמר היה להסתיים בינואר 2014. חודש לאחר שה הגיעו הנאים וורכת דינו למתלוננים לעזוב את הדירה והם סייבו, החליטו המתלוננים כי הם מעוניינים לעזוב ופנו לנאים בעניין זה. הפעם, היה זה הנאשם שהתנגד לעזיבתם המוקדמת של המתלוננים. לטענת המתלוננת, "**הוא (הנאשם) יכול לננו בתנאי אחד שאני אבטל את התלונה** גגדו. גם וורכת הדין אמרה לי את זה. בהתחלת התנדתי, זה מאוד הפריע לי, אמרתי שאני לא מוכנה, זה לא לעניין. אני לא רוצה. אז דיברתי ואמרתי לו בוא יאללה נסרים את הסגה הזה, שנינו אנשים טובים, נורמטיביים, קמים בבוקר והולכים לעבוד, ונסה לבטל, נלחץ ידיים ונסרים הכל" (עמ' 13). המתלוננת שללה מכל וכל שאלכס הציע לנאים לבטל את חוות השכירות תמורה ליטול התלונה ועמדה על כך ש"**זה הגע מעורכת הדין של הנאשם והנאשם עצמו**" (עמ' 19).

הנאשם הסכים להחזיר למתלוננים את הכספיים שמסרו לו לתקופת השכירות שלא נוצאה. כשהתקשרה המתלוננת למשטרת אריאל על מנת לנסوت ולבטל את התלונה, נמסר לה כי התקיך נידון בבית המשפט וכי לא תוכל לעשות כן (עמ' 13).

8. המתלוננת הסבירה כי הנאשם החתים אותה ואת המתלונן על חוות סטנדרטי (נ/3) והיות ומיהרו להיכנס לחידת הדיר, לא הקפידו שיצוין בחוזה כי הנאשם ימנע מלעבור בשטח הקרוב לביתם, לא יתרידם ולא יעבד בחצרם.

כך גם לא הקפידו לציין שהחצר הצמודה ליחידת הדיר תאה בשימושם של המתלוננים, ואולם, היה והחצר צמודה לביתם ולא נגישה לאיש, והיות והחיזקה שני כלבים, ברור שהחצר אמורה הייתה לשמש אותם (עמ' 13-14). לטענת המתלוננת, לא הייתה מוצאה כל בעיה שלניהם מחסן סמור לדלת הכניסה של ביתם, ואולם הנאשם הפר את המחסן לחדר העבודה ואף נהג לבצע עבודות אצל בחצר (עמ' 14). כך גם טענה שלא היה הכרחי מבחינת הנאשם להchnerות את רכביו בשטח הפתוח סמור לשער הגובל עם חצר ביתה והוא לא נהג להוביל לשם שום כלים (עמ' 15) (תמונה 15) הרכב החונים בשטח הפתוח נ/4).

לשאלת הסגנון מודיע למרות שהמתלוננת חששה, לכארה, מהנאשם מנעה מלווה את הדירה כשהוצע לה שהנאשם ישלם עבור ההובלה, השיבה כי שכן שחששה וחשה אי נוחות, אך ידעה כי במקום גרים שכנים נוספים ובן זוגה אלכס גר עימם. באותה תקופה, לאחרז את הדברים, לחפש בית חלופי ולבור דירה - כל זאת בתקופת לימודים ו מבחנים - לא היה דבר קל לביצוע (עמ' 16).

9. עדותה של המתלוננת מהימנה ואמינה עלי. המתלוננת העידה דברים כהוויותם, לא הגיזמה בתיאור העובדתי של הארווע, ניסתה לדייך ככל שניתן ולתאר את השתלשלות העניינים עד לרגע תקיפתה ולאחר מכן. לא נמצא סתרות בדבריה, גם לאחר חקירה נגדית מצאה. לא התרשםתי שהמתלוננת מנסה להשחר את הנאשם, אלא שסיפרה בכנותן על מערכת היחסים העכורה עם הנאשם, כשהרךע הוא נקיית פעולות מצד הנאשם שהפכו את שלוחותם של המתלוננת ובן זוגה ופגעו בפרטיהם - ביצוע עבודות במיחסן וברחבה לצד דירותם של המתלוננים; מעבר תכווף בשליל לצד הדירה; ומעבר תכווף דרך "שער המריבה" שבಚזרם. למרות בקשות חוזרות ונישנות מצד המתלוננת, לא חדל הנאשם מלנקוט פעולות אלה ולא צמצם פעילותם. על כן, פעלו המתלוננים כפי שפעלו, ונעלו את השער בעורת מנעול אופניים. אף אם ניתן להתווכח על חוקיות פעולתם של המתלוננים - דהיינו אם המנעול הוצב על ידם כדי או שהיא עלייהם לפנות לערכאות ולתבעו זכותם הנטענת שם - עדין לא היה צדוק לנאשם לתקוף את המתלוננת, לאיים עליה ולהרים את המנעול.

10. מלבד עדות בן זוגה של המתלוננת, אלכס אס, אשר גם בה מצאתי ליתן אמון, כפי שיפורט להלן, נמצאו בחומר הראיות מספר חיזוקים לגירוש המתלוננת -

א. תוך כדי הארווע, התקשרו המתלוננים למקד 100 ונשלחו למקום שוטר קהילתי, מר דוד נדלר, אשר גבה הودעה מהמתלוננת. המתלוננת סיפרה לו על מעשה התקיפה, ש"בזמן המריבה על המנעול, לקח הנאשם מטאטא ונתן לאשה מכח ביד". השוטר הוסיף: "יש לציין שהיא הייתה בהריון... האשה התלוננה על כאבים והחיזקה את הבطن. אני לא רופא ואמרתי לה לגשת לטיפול רפואי" (עמ' 4). אמנם השוטר לא כתב בהודעה של המתלוננת כי הבחן בחבלה כלשהו בידה, ואולם, אין הדבר פוגם בנסיבותיה, שכן, מדובר ומדוברו של השוטר עיקרי תשומת הלב הופנה להריון ולבטן של המתלוננת.

ב. בתקופה הרפואית, ת/3, כתב הרופא מפי המתלוננת: "סיבת הפניה - תקיפה/קטטה... פנתה עקב תקיפה עלימה (כך במקור - א.ש.) קבלה מכח בכף יד ימין. מרגישה לחץ בבטן תחתונה (שבוע 18 של הריוונה) הפניה למيون".

ג. בדיעון שהתקיים בבקשת המתלוננת להוציא צו למניעת הטרדה מאימת, ביום 2.9.13, כ-4 ימים לאחר הארווע,

העידה המתלוננת בבית המשפט כי **"יש פה עניין שהוא (הנאשם) פוגע לנו בפרטיות, מטריד, מאים, והסיבה שנייה זה בגלל שמעבר לכך הוא נקט אלימות, ניסה להוכיח כי ונאצתי להזמין משטרת. איים עלי ועל בן זוגי בצעקות, השתמש במשור חשמלי. אני בחודש חמישי וזה עושה לי תקופות רעות. אני ממש פוחדת"** (נ/1).

המתלוננת נשאלת על ידי ב"כ הנאשם מודיע אמרה שהנאשם "ניסה" להוכיח, בעוד שטוענת כי בפועל "היכה" אותה והסבירה - "זה עניין של סמנטיקה. הוא ניסה להוכיח אותה ושמתי את היד, זה לא נראה לי שונה כל כך" (עמ' 13). הסברתה זה מקובל עלי ואף אני אינני רואה הבדל מהותי בין שתי האימרות.

ד. גם בדיון במעמד שני הצדדים (נ/2), שבה המתלוננת על עיקרי טענותיה, ובמסגרת הצו ההודי שניות על ידי בית המשפט, באים לידי ביטוי דברי המתלוננת ורביית ההגבלות מופנות כלפי הנאשם, דוקא - בית המשפט הורה לנאים "בכל הנוגע לשמירת הפרטיות יעשו מאמץ והשתדלות כנים מצד המשיב (הנאשם) להתחשב במבקשת (המתלוננת) ובן הזוג"; "המשיב (הנאשם) מצידו מתחייב לרכם ככל שניתן את השימוש למספר פעמים מועט ככל שניתן, וכן להימנע ככל שניתן מגע עם המבקשת ובן הזוג (המתלוננים), כאשר הוא נמצא במחסן, בדרך אליו וממנו"; "המשיב (הנאשם) ימנע מלהציב פסולת בחצר הגינה בחלק הצמוד ליחידת הדיר, וככל שיש פסולת צזו כתע - היא תפונה על ידו בתוך 24 שעות".

11. כאמור, גם עדותם של בן הזוג של המתלוננת, אלכס, אשר מצאתה אמינה, מחזקת את עדות המתלוננת ואף מהוועה ראה עצמאית להוכחת אשמתו של הנאשם.

אלכס העיד כי הוא והמתלוננת בחרו לגור ביחידת הדיר ששכרו, היות והנאשם אמר להם שהחצר הצמודה לדירה תשמש אותם. אלכס סיפר כי למורת שהיתה לנאים חניה פרטית צמוד לבתו, הוא בחר להחנות את רכבו בשטח הפתוח, סמוך לחצר של המתלוננים ולבור ליד ביתם כדי להגיע לביתו. עניין זה היה מטרד, היות והנאשם נהג לעבור שם גם בשעות לילה. המתלוננים ביקשו מהנאשם שככל מעבר שלו באזור זה בשעת לילה ילווה בהודעה או טלפון מצידו, אך הוא סירב. המתלוננים אף התירו בפנוי כי אם ימשיך לעBOR דרך חצר ביתם ללא התראה בשעה 23:00 ייאלצו לנעול את השער. משהנאשם לא הותיר ברירה בידם, נעלם את השער באמצעות מנעול אופניים (עמ' 21).

12. ביום האירוע, בשעה 07:00, ולאחר שנוכח לראות כי המתלוננים נעלמו את השער, החל הנאשם לצעקת "תפתחו את השער". הנאשם הגיע לבית המתלוננים והמתלוננת פתחה לו את הדלת. אלכס, אשר התעורר מישנותו, התלבש וניגש לדלת הבית. הוא נעמד כמטר וחצי מאחורי המתלוננת. מחוץ לבית, בכניסה, הושענו מטאטה ומגב. אלכס העיד "היויתי במרחך של מטר וחצי ממנה. היה עמדת עם הגב אליו, משה עמד מולה, כשאני זוכר הנפה של מטאטה. הנאשם בחר לדעתו בmetaata. אני זוכר תנועה של הנפה ומבה לכיוון הראש. עינב כמה שאני זוכר הנפה את יד ימין כדי להתגונן ומהכה פגעה באמנה הימנית שלה (מדגים). בשלב זהה הספקתי להגיע אליה, משכתי אותה פנימה, זה היה ממש על מפטון הדלת, משכתי אותה פנימה, טרקי את הדלת וזרמתי לתוך חדר השינה להתלבש, כשההדרת געולה. ראייתי דרך חלונות הבית שהנאשם לוקח מסור או דיסק חשמלי, מכניס לחשמל ומשתמש בו כדי לנسر את מנעול האופניים שהשתמשנו בו כדי לנעול את השער. חייגתי למוקד 100... בשלב מאוחר יותר, הוא חזר ואז הוא בינוינו חילופי דברים, הוא עומד מחוץ לשער ואני בתוך החצר

שלו. בשלב זהה הושמעו כל מינוי איעומים... הוא אמר 'אני אפוץ' אותו ואת החבר שלו ועוד כל מינוי חילופי דברים בסוגנון הזה" (עמ' 21-22).

אלכס סימן ב-X על גבי התמונה נ/5 היכן עמד ביחס למתלוננת בעת תקיפתה על ידי הנאשם (עמ' 22). לאחר האירוע ניגשה המתלוננת להיבדק בשל הייתה בחודש החמשי להרiona. המתלוננת נלחצה מהארוע.

אלכס העיד כי ראה את הנפת המטאטא ואת ההנחתה על אמה ימין. לדבריו, המתלוננת גוננה על הראש. (עמ' 22, ש' 13). לדבריו, השוטר שהגיע לאחר האירוע לא גבה ממנו הودעה במקום, היהות והמתלוננת נאלצה לגשת להיבדק על ידי רופא.

13. אלכס אישר כי לא נכתב באופן מפורש בחוזה השכירות נ/3 כי החצר הצמודה ליחידת הדיר היא חלק מהמושכר, אך הוסיף כי הוסכם על קר عم הנאם בעל פה. לדבריו, לא נאסר על הנאם לעבור דרך השער והחצר, ואולם כשהנאם החל לעשות מעבר שימוש בלתי סביר אשר פגע בפרטיות המתלוננים והטריד אותם, נאלצו לנעוול את השער במנעול, לצורך מניעת הפגיעה בפרטיות (עמ' 23). אלכס הדגיש כי משנכננו המתלוננים ליחידת הדיר, לא נעשה שימוש בשער לצורך מעבר ולא נעשה שימוש בשטח הפתוח לצורך חניה על ידי הנאשם. מעשו של הנאשם החולן מספר חדשים לאחר שהמתלוננים התגוררו ביחידת הדיר (עמ' 24).

אלכס הפנה להחלטת בית המשפט בהליך ה特朗דה המאיימת, נ/2, בה ראה תימוכין לכך שלמתלוננים זכויות בחצר הצמודה ליחידת הדיר וכי בית המשפט קבע שעיל הנאשם לכבד פרטיותם ולהמעיט בעבר בשביל הסמור לבitem (עמ' נ/2, עמ' 4).

14. אלכס הכחיש נarrantות כי הציע לנאם לבטל את התלונה נגדו בתמורה לכך שהמתלוננים יצאו מוקדם יותר מהדירה, וטען כי הצעה זו באה מצד הנאשם, דזוקא, אשר היה מיוצג על ידי עורכת דין, אשר גישה בין הצדדים (עמ' 25). אלכס הסביר כי הוצע להם לעזוב את הדירה גם במעמד הדיון בהליך ה特朗דה המאיימת, אולם הוא סירב לעשות כן, שכן הייתה זו תקופה של מבחנים והמתלוננת הייתה בהריון. לדבריו, מספר חודשים לאחר מכן, שינוי המתלוננים דעתם ורצו לעזוב את הדירה, אולם אז הייתה התניה מצד עורכת הדין של הנאשם בביטול התלונה (עמ' 25). המתלוננים ביקשו לעזוב את הדירה אף שהמתלוננת הייתה בחודשי הרון מתקדמים יותר, שכן השיקול העיקרי היה לימודיו ועובדתו של אלכס, אשר היו פחות אינטנסיביים בתקופה זו (עמ' 26).

המתلون הכחיש כי אמר לנאם "תן לי לעזוב ואני אבטל את התלונה במשפטה או שאני נשאר פה על אף ועל חמלה ונראה יותר מוציא אותך עם התינוק" (עמ' 26, ש' 6). הוא סיפר כי חלק משיחותיו עם הנאשם הוקלטו על ידו (במאמר מוסגר יצוין, כי לא הتبיעה ולא ההגנה ביקשו לקבל מיד אלכס את הקלטות השיחות עם הנאשם).

אלכס אישר כי באחת השיחות אמר לנאם כי "ההצעה הנעימה יותר" היא זו שבמסגרתה יגיעו להסכמה והחוזה יותר לפני תום התקופה. לחילופין, אם יctrכו המתלוננים להשאיר מעבר לתקופת החוזה, יהיה זה בתשלום (עמ' 26). המתלוננת בדקה אפשרות ביטול התלונה במשפט אריאל ונאמר לה שהדבר לא אפשרי. לבסוף, עזבו המתלוננים את הדירה לפני סוף חודש ינואר, לפניה הלידה, וחוויבו עבור השימוש בדירה עד למועד העזיבה (עמ' 27).

15. הסגנור טען בפני אלכס כי בידי הקלטה של שיחה בין השניים (נ/7; נ/7א') במסגרת נשמע אלכס אומר

לנאמם "יש לי שתי הצעות, אחת טובה ואחת פחות נעימה. הטובה תן לי לצתת, אני אבטל את התלונה, הפחות נעימה, אני נשאר פה, עינב يولדת, ואני תקוע לך על הגרון. לא יוצא ולא יכול לצאת עם תינוק. זה מה יש" - אלכס הבהיר את הדברים וטען שגם אם המתלוננים היו נשאים בדירה, הרוי שהו עושים זאת תמורת תשלום (עמ' 27-28). לאחר שאלכס עין בתמליל השיחה, הוא סיפר שהיתה זו שיחה אחת מתיוך שיחות רבות שנייה עם הנואם, בהן הצעה לביטול התלונה הועלתה על ידי הנואם (עמ' 28).

הווטח באלבס כי מתמליל השיחה נ/7 עולה כי הוא אישר שלא ראה את המכה שננתן הנואם למתלוננת עם המטאא. אלכס הסביר כי בכל השיחות עם הנואם הוא ניסה להבהיר שניתנה המכה, ואולם אלכס לא רצה להיכנס לנושא וניסה להסביר את השיחה למקום אחר, שכן ידע ש"הדברים יכולים להתפוצץ", אם כי אישר כי יתכן שאמר לנואם "לא ראיתי" או "היהתי בצד" או "תעוזב את זה" (עמ' 28-29).

16. עינתי בתמלול השיחה נ/7 ואף האזנתי לשיחה עצמה נ/7א', ובניגוד לטענת ההגנה אני קובע כי לא עולה מהשיחה שמצ ש"אוום" מצד אלכס כלפי הנואם, או ניצול לרעה של מצבו של הנואם כחשור הנשלט על ידי המתלוננים בנושא יכולתו לבטל את התלונה נגדו. אלה טעמי:

א. השיחה לא הוקלה מראשיתה (ראה הדיון בעדות הנואם) ועל כן, משקללה מוגבל. לא ניתן לדעת על מה שוחחו הדוברים עבור לרגע תחילת ההוראה והאם נאמרו דברים שכולים להשפיע על פרשנות אמירותיהם שהוקלטו. עוד לציין, שבין אלכס לנואם נערכו שיחות נוספות עבור לשיחה זו ועל כן, בהיעדר כלל השיחות, לא ניתן להתחקות אחר כוונתם המדוייקת של הדוברים בשיחה המוקלטה.

ב. מקריאת התמלול שלו והאזנה לשיחה, עולה כי אלכס כלל לא איים על הנואם. גם טון הדיבור של אלכס בשיחה לא מצביע על איום או על הצבת אולטייטום לנואם. הוא הצביע, בתום לב, שתי ההצעות - האחת, שהמתלוננים יעזבו את הדירה מוקדם ממועד פקיעת החוזה, תוך שהם משלימים עבור השימוש בדירה עד לעזיבתה וכן, דואגים לשוכרים חדשים שיוכנסו בדירותם. במצב דברים זה, הצביע אלכס, כמהו של רצון טוב, "כל מה שהיא מאחרה נסגור ונשים בצד ונשכח כולל התלונה במשטרת גם זהה, זה הרוי שטויות וזהו" (עמ' 3); השנייה, אותה מכנה אלכס כהצעה ש"פשט תהיה לא נעימה", שהצדדים יקבעו תאריך מאוחר יותר לתאריך פקיעת החוזה, בו יצאו המתלוננים מהדירה, וישלמו עד מועד היציאה. אלכס הסביר לנואם כי אשתו אמרה ללדת ועל כן יצאת מהדירה בשלב זה, עם תינוקת בת שבועיים בחורף, היא אופציה שאינה נוחה (עמ' 2-3).

ג. מקריאת התמלול עולה, כי הנואם הוא זה שהוא להוט "ללכת על האופציה הראשונה", דהיינו שהמתלוננים יבטלו את התלונה נגדו - כך אמר הנואם לאלבס "**בוא נלך לפि האופציה הראשונה, אבל תתחיל לבצע מהLEN אחד שאנו אדע שיש כוונה טובה...**" (עמ' 3); עוד אמר "אין לי בעיה עם האופציה הראשונה, רק שתעשה את המהלך הראשון" (עמ' 6); ובהמשך "**תעשה מהLEN שזה יהיה**" (עמ' 7); וכן "**הבנתת? כמו שאמרת, אופציה ראשונה;**" "**תתחיל עם אופציה ראשונה, תניד לי מה קורה ונראה מה הלאה אין נתקדם**" (עמ' 8).

ד. הנואם ניסה למשוך את אלכס בלשונו כדי לנסות ולהלץ ממנוaimrah לפייה לא היכה את המתלוננת אוaimrah לפייה אלכס לא ראה את התקיפה. כאן יזכיר, כי יש לקרוא את התמלול על רקע העובדה שגם הנואם וגם בטע עדת ההגנה אישרו כי אלכס נכון בדירה, לצד המתלוננת, בעת הארוע (ראה למשל, הودעת הנואם ת/1 עמ' 3

- "אני רוצה לציין שהחבר שלו היה איתה ביחד בכל אירוע"). עוד יש לקרוא את התמליל, על רקע עדותו של אלכס, בה כאמור נתתי אמון, כי בשיחותיו עם הנאשם הוא נמנע מלהיכנס לפרטיו האரוע על מנת לא לגרום לדברים להתפוצץ" (עמ' 28-29) וכן, על רקע העובדה כי במהלך השיחה מנסה אלכס להגעה עם הנאשם לפתרון מוסכם שישרת את האינטרסים של שני הצדדים.

בעמ' 7 שואל הנאשם את אלכס "תגיד לי, אני הבאת, הבאתי ממה מהקל מטהטא?" ואלכס משיב לו "לפי מה שהיא אמרה לי חד משמעית כן" ולאחר מכן מוסיף "אני הייתי מ אחורי הדלת ואני לא ראיתי באחד לאחד מה כן, ראיתי אותו עומד עם המקל מונף... חסמתי את הדלת אחריו, חסמתי את הדלת אחריו. אתה, משה, אני באמת אומר לך...". בשלב זה נכנס הנאשם לדברי אלכס ואומר לו "עזוב, לא משנה, לא משנה, עזוב, אני מכיר את כל ה...". ושאלכס מנסה להמשיך לדבר, שב הנאשם ואומר "מדובר אחד עושים דבר גדול..." (עמ' 7).

על רקע כל האמור לעיל, אין בקטעי דברים אלה כדי לפגום בנסיבותו של אלכס או כדי ל離開 את גירושו לפיה עמד בסמוך למחלונת בעת שקיבלה מכח מהמתאטה שהניף לעברה הנאשם.

תמליל השיחה מלמד על תום ליבו של אלכס גם בעניין הדברים שמסר אודוט הדין בבית המשפט בעניין ההטרדה המאיימת. אלכס נשמע אומר לנאים, כפי שהעיד גם בפניו, כי החלטת השופטת באה להגן על פרטיהם, כי בית המשפט העיר לנאים שעליו "לעבור על קצחות האצבאות ולהסתכל לצד השני" כשהוא עבר ליד דירתם (עמ' 4) וכי על הנאשם לצמצם נוכחותו באזרור למינימום (עמ' 5). עוד אמר אלכס לנאים כי היה מקורה אחד או שניים שהנאשם החנה מכונייה בשטח הפתוח ואלכס הבליג. הנאשם מצידו אישר בשיחה, כי קיבל מסרונו מהמחלונת שיפסיק עבורו ליד הדירה בשעה 22:47 בלילה.

הנאשם

17. בהתודה מיום 29.8.13 (ת/1), ובניגוד לשאלות שהופנו למחלוננים מהן השתמע כי החצר לא הושכלה להם, אישר הנאשם כי החצר שייכת לדירה שהשכר להם (ש' 2, ש' 29). הוא טען שהמחלונת התלוונה בפניו שהוא עבר דרך השטח שלו והוא הסביר לה שהוא עשה כן על מנת לעבור לצד השני. המחלונת התקינה מנעול אופניים בשער וכשרצה לעברו דרכו בבוקר לא יכול היה לעשות כן. הנאשם ניגש לבית המחלונת וביקש ממנו שלוש פעמים לפתח את השער. היא סירבה. לדברי הנאשם: "כבר התקשתי, באותו זמן היה מטהטא על יד הדלת והחזקתי בו במטרה להוציא את המנעול. הבנתיuai אפשר לשבור את המנעול כך, ועצבתי את המטהטא... הבנתי שהיא לא רוצה לפתח את השער לקחת את הדיסק מחסן, וחתחתי (כך במקור - א.ש.) את המנעול. אחר כך בזוג שלה הגע עם אייפון וצלם אותה" (עמ' 2). לטעתה הנאשם, גם חדשים לפני כן פרץ ויכוח עם המחלונת והוא הציע לה לעזוב את הדירה ללא תשלום, ואולם היא אמרה לו שלא תעוזב את הדירה גם לאחר תום החוזה. הנאשם הבהיר שנית למחלונת מכח עם המתאטה, שכן הוא יודע שהיא בהריון. מושאל הנאשם אם אמר למחלונת "אני אפוץ אותך ואת החבר שלך", השיב - "לא אמרתי דבר זהה. לא זכור לי" (עמ' 2). הנאשם נשאל מדוע גרם נזק לרכוש (המנועל) אם יכול היה להזעיק משטרת שתתפל בעניין והשיב: "חשבתי על זה. אבל לא רציתי להتلונן. מיהרתי לעבודה. למה היא לא דיברה איתי ששם מנועל" (עמ' 2).

בສיפת דבריו, הוסיף הנאשם בכתב ידו את הדברים הבאים: "אני מבקש ומתחנן שהדירת יכולה לפנות את הדירה

מתי שהוא רוצה, בכדי שלא יהיה לו תלונות נגדו בעתיד ולא תיק פלילי" (עמ' 3).

18. **בהתודה מיום 12.9.13 (ת/2)** ביקש הנאשם להוסיף כי בעקבות הארווע חש ברע והזמן רפואי. כמו כן, מסר הנאשם את פרוטוקול הדיון בתיק ה特朗דה המאיימת. עוד הוסיף, כי בעת הארווע עמד אלכס צמוד לדלת כך שתפס נפח של 70 ס"מ מפתח הדלת, "ולא שנותתי מכיה אבל אם היה נסיען לחתה מהה איז הגבר שהה היה מגן והאשה לא הייתה מקבלת את המכיה, האשה סך הכל בהריון ואוי ואובי שאני אביה מכיה לאשה בהריון" (עמ' 1).

19. **בעדותו בבית המשפט**, סיפר הנאשם כי בתחילת הדרך המתלוננים היו "נחמים", אולם לאחר מכן עשו דברים "לא טובים ולא ראויים", כגון הזמנת דברי דואר שהגיעו לתיבת הדואר של הנאשם תוך דרישת שההו יביא להם את דברי הדואר; שתילת עץ בגינה (עמ' 30); כיבוי מנורת הפוטוצל שהתקין סמוך למדרגות שימושאל לחידת הדיור; וושוטות של שני כלבי המתלוננים (עמ' 31). הנאשם הכחיש כי עבד בחצר הדירה של המתלוננים. לגבי השער - טען שאמר למתלוננים כי השער פתוח ללא מנעול, וכי מלבד המתלוננים השתמשו בשער הוא והדירת הנוספת (עמ' 30).
ההו אישר כי חזה השכירות נ/3 הוא הסכם סטנדרטי כללי שקיבל מאחחותו (עמ' 31).

ביום הארווע, גילה הנאשם כי המתלוננת סגרה את השער עם מנעול ו"היא בהלם". הוא צילם זאת בideo, וניגש עם בתו לבית המתלוננים. דלת הבית הייתה מעט פתוחה, הכלבים יצאו החוצה והרתוו את בתו ש"נרתעה והלכה אחריה". הנאשם דפק בדלת ושאל מדוע השער נועל. המתלוננת השיבה לו כי זה השטח שלה. הוא ביקש ממנה "לפוחות 4-5 פעמים" שתפתח את השער אך היא סרבה (עמ' 32-31). לדבריו, "היא במרקחה מקל מטאטא בצד הדלת, לא ידעת מה אני עושה הלאה, אמרתי אני אקח את זה ואני לא ננסה לפתח את זה, להכנס לתוכה הקוטר שלו ולנסות לפתחו. אלכס היה מולי בדיקן ואמר לי 'אם אתה מרים את המטאטא הזה זה לא יגמר טוב'. ישר נעמדתי, אמרתי אם הוא הולך לדבר כזה, לא נגעתי במטאטא, שמתי אותו בצד זהה, החזרתי אותו. עינב אמרה אני מתקשר למשטרת, אני מתקשר למשטרת ואלכס סגר את הדלת. אני רוצה לציין שאלכס היה מולי, היה לידיו בצד ימין שלו, אפילו אם הייתי רוצה לחתת מכיה, התגובה הייתה שאלכס מגן ולא היה כי הוא היה קרוב אליו, הוא תפס נפח של 70-80 אחוז מהדלת. הוא היה הגבר והיה מולי" (עמ' 32). לאחר מכן, ולאחר שהגעה לרכבו של הנאשם אשר חנה בשטח הפתוח מעבר לשער הייתה כרוכה בהליכה "לסוף הרחוב, לעשות ימינה ואח"כ דרך השביל להגיע לחניה", אמר הנאשם לעצמו "אני אקח דיסק ואחזור את המנעול, אפילו עם מספריים היו"
פותח... גם עם מספרי פח יכולתי לחזור. זהו, נגמר העניין" (עמ' 32).

לאחר מכן, משוכנס לרכב עם הילדה, יצא **אליו המתלוננת והתחילה לאיים עליו "אני אפוץ אותך... אתה פחדן... יש לך תלונה... אתה פחדן"** (עמ' 32). הנאשם טען כי לפי דעתו, המתלוננים ניסו להפליל אותו. לטעنته, אלכס יצא אל החצר, התקrab אליו תוך שהוא מקליט אותו באמצעות האイיפון וצעק לו "טוריד את הידיים, טוריד את הידיים" על מנת להפליל אותו.

ההו הכחיש כי איים על המתלוננים (עמ' 33).

20. הנאשם טען כי הוציא למתלוננים לעזוב את הדירה וכי הוא ישא בתשלום עבור ההובלה בסך 1,500 ₪ בלבד

הם סרבו. לאחר כ-3 חודשים, התקשרו המתלוננים לעורכת הדין של הנאשם, עו"ד אשרת שדה, והציעו לבטל את התלונה תמורת 1,500 ₪ ושיכלו לצאת מהדירה מתי שיחפזו. لكن סירב הנאשם (עמ' 33).

ה הנאשם סיפר כי אלכוס התקשר אליו לניד, כנסע ברכב, והוא תלבט אם לענות לו. הנאשם החליט להקליטו. הוא עצר את הרכב בצד, אולם החל להקליט לאחר שענה לאlcוס והשicha הchallenge, על כן ההצעה הראשונה של אלכוס לפיה המתלוננים יבטלו את התלונה ויצאו מוקדם מהדירה לא הוקלטה על ידו (עמ' 34). לדברי הנאשם, כשהאלכוס אמר שההצעה השנייה "לא תהיה נעימה" כשהוא מתכוון שהוא ואשתו ישארו בדירה עם התינוקת אף מעבר לתום תקופת החוזה, הוא היה "בהלם". יש חוזה, תעמוד בחוזה. את זה אמרתי בלב" (עמ' 34). לדבריו, אמר לניגן למכת למשטרה ולהגיד את האמת.

21. הנאשם לא עשה עלי רושם אמין. ניכר היה בו שהוא מנסה להשחר את פני המתלוננים, כשהוא מייחס להם מעשים שלא זכרם בהודעותיו במשטרתו או בדבריו בבית המשפט במהלך ההדרה המאיימת, נ/2. עוד התרשםתי, כי עניין נעלית השער גרם לניגן להתעצבן, לכעוס ולאבד את עשותנו עז כדי שתתקוף את המתלוננת באמצעות מקל המטאטה. הנאשם אישר כי הרים את המטאטה ובכך חיזוק לעדויות המתלוננים. הנאשם אף הוסיף פרטים מהותיים בעדותו בבית המשפט, אשר לא הזכרו על ידו בהודעותיו במשטרת, באופן שיש בהם כדי לגרוע ממהימנותו. וביתר פירוט:

א. הנאשם כלל לא ציין בהודעותיו במשטרת, ת/1 ו-ת/2, כי אלכוס אמר לו "אם אתה מרים את המטאטה זה לא יגמר טוב". מדובר בפרט מהותי שהיה מצופה ממנו לזכור ולספר עליו בסמוך לאחר האירוע. עוד היה מצופה מההגנה כי תטיח עובדה זו באlcוס במהלך חקירותו הנגדית ותבקש תגבורתו. ואולם, ככל הנראה, עניין זה הוסיף על ידי הנאשם בחקירה הראשית, באופן שלא אפשר לسانגור לחזור את אלכוס בנושא.

ב. הנאשם כלל לא ציין בהודעותיו במשטרת כי במהלך האירוע, או בסמוך לאחריו, איימה עליו המתלוננת באומרה "אני אפוץ אוטר" (אימרה אותה "יחסו המתלוננים לניגן, דוקא"). פרט מהותי זה עלה רק בעדותו של הנאשם בבית המשפט, חרב זאת שהニアם נשאל בנושא על ידי הוחוקר (ת/1, ש' 26), עובדה שאמורה הייתה לכוון את הנאשם להшиб כගירסתו בבית המשפט. זאת ועוד, גם המתלוננים כלל לא נחקרו בסוגיה זו ומילא לא ניתנה להם האפשרות להתייחס לכך.

ג. גירסתו של הנאשם לפיה נטל את המטאטה והרים אותו כדי לפתח באמצעותו את מנעול האופניים אינה סבירה, אינה הגיונית ומהזקת עדויות המתלוננים. מה למטאטה ולפתיחה מנעול אופניים? עובדה היא שלאחר מכן, נעזר הנאשם בדיסק חמלי כדי לחזור את המנעול (חרף העובדה, שלטענתו, ניתן היה להסתפק במספריים מפח"). חלק מהאווירה המאיימת שיצר הנאשם לפני המתלוננת, אין תימה שבחר הוא ב"דיסק חמלי", דוקא, כדי לחזור את מנעול האופניים.

ד. עוד תמהה העובדה שהニアם כלל לא סיפר בהודעותיו במשטרת כי אלכוס ניסה "להפליל אותו" בכך שיצא לקראותו עם מכשיר הטלפון, כשהוא מקליט אותו וטורר שהוא צועק "טוריד את הידיים". פרטים מהותיים אלה הוספו על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט ואף הם לא הוטחו כלל במתלוננים על ידי ב"כ הנאשם.

ה. הנאשם יכול לצריך היה להימנע מחיתוך המנעול של המתלוננים, אף אם סבר כי הוכח שלא כדי או שהוכח

כפרובוקציה מצידם. עובדה היא שגם הנאשם חשב על האופציה של הזמנת משטרה, אך משום מה, נמנע מלהשות כן. לאור העובדה כי עמדה בפני הנאשם דרך חלופית להגעה לרכבו, היה עליו לפנות לשיטור החקלאי, למשטרה או לערכאות (כפי שעשו זאת המתלוננים בסופה של יום), על מנת להביא לפתרון הסכסוך, ולא לעשות דין לעצמו ולפעול בדרך בה פועל.

1. כבר עמדנו על כך שאין בהקלטה נ/7 את מה שה הנאשם מבקש לקרוא לתוכה והוא אינה מסיימת לנאים או תומכת בගירסתו.

2. תמהוה בעניינו העובדה כי עורכת הדין של הנאשם - עו"ד אשרת שדה - כלל לא הובאה לעדות מטעם ההגנה על מנת לתמוך בගירסת הנאשם לפיה המתלוננים פנו אליה והתנו את ביטול התלונה שהוגשה כנגד הנאשם בהפסקת החוזה. בעניין זה, הימנעות מהבאת עד שעל פי היגיון ותכתב השכל הישר אמר לחזק את גירסת הצד שנמנעו מלהביאו לעדות, תפעל לרעתו צד. טענת הסגנור לפיה מדובר בעורכת דין שהיתה שכירה במשרדו וש"ל לא זכרה את השיחה זו" (עמ' 46, ש' 31) איננה מתΚבלת על דעתו - ראשית, מדובר בארוע חריג ביותר, על גבול הפליליים, של "סחיתת" הנאשם על ידי המתלוננים; שנית, האሩן ארע לפניה זמן לא רב (בשנה אחרתה) ועל כן, אין זה מתΚבל על הדעת שעורכת הדין לא תזכיר אותו. ואם אכן עורכת הדין אינה זוכרת ארועה כה משמעותית וחרג שהתרחש אף לאחרונה, יש בכך ללמד שהארע הנטען כלל לא התרחש.

22. הנאשם הביא לעדות את **בתו בת ה-11, לינוי שירוי**, תלמידת כיתה ה'. לינוי ידעה כי נקראה להuid על האሩן במסגרתו אביה מואשם בכך שתקף את המתלוננת באמצעות מקל מטאטא (עמ' 40, ש' 22). נזכר היה בה, והדבר טבעי ומובן, כי היא נוטה באופן מובהק לכיוונו של אביה (עמ' 40, ש' 17). גם שהיא השיבה לכל השאלות תוך שיתוף פעולה מלא ובמלל חופשי, חלק מתשובייה לו במבט אל עבר אביה ובחינת תגובותיו. לא אוכל לבסס ממצאי עובדה או להסתמך על עדותה של לינוי, בהיותה מוטה באופן מובהק לטובת אביה.

לדברי העודה, אביה הגיעו לבית המתלוננת ובקיש ממנה "חמש פעמים" שתחפה את השער, אך היא אמרה שהוא שזו החצר שלה. לאחר מכן, הנאשם לקח את המטאטא שהוא לידיו, אלכס עמד מתחת למשקוף הדלת, המתלוננת עמדה לצידו, וה הנאשם עמד בחוץ, לא בפתח של הדלת (עמ' 38). לדברי העודה, **ה הנאשם לקח את המטאטא ו"בא לפתח את השער. לא רأיתי שהוא נגע במנעל".** ואז הוא החזיר והוא ראה שהוא לא יכול לפתח את המנעל, אז הוא לicked מסור כזה שמסתובב ועשה רעש, הוא חתר את המנעל ואז הוא החזיר את המכשיר (עמ' 38). כשההנ帯ם והבט הגיעו לרכב, אמרה המתלוננת שהיא הולכת להתקשר למשטרת (עמ' 39). מושנאללה העודה מה בדיק קרה עם המטאטא, השיבה **"אבא פתח את הדלת... ואז הוא פשוט לקח את המטאטא, הוא אפילו לא ניסה לגעת בעיניב, הוא רצה פשוט לראות אם הוא יכול לפתח את המנעל עם המטאטא"** (עמ' 39). מושנאללה העודה אין ידעה שזה מה שהוא רצה לעשות, השיבה **"ככה נראה לי שהוא רצה לנסות"** (עמ' 39). העודה לא זכרה איך הנאשם החזק את המטאטא, אם המקל כלפי הריצפה או המקל מקדים. לדבריה, הנאשם לא הגיע לשער עם המטאטא, אלא **"הוא הלך עם המטאטא כמה צעדים. לא יודעת כמה צעדים. ואז הוא החזיר את המטאטא לאוֹטוֹ מְקוּם... כי הוא ראה שהוא לא הצליח. אני לא יודעת אם הוא נגע במנעל, אבל אני יודעת שאח"כ הוא החזיר אותו למקומו"** (עמ' 39). העודה הבירה שבמהלך הויוכח "היה קול גבה ולא צעקות" והיא גם אמרה לאביה **"לא צריך, די. לא רציתי שתהייה מריבבה. זה לא היה לי נעים"** (עמ' 40). העודה סיפרה כי **"קצת נבהלה"** כשאביה הרים את המטאטא, אך ידעה ש**"הוא לא היה עוזה את זה" כי הוא "אבא שלו"** (עמ' 40).

23. כאמור, ניכר היה בילדה כי עדותה מגוista לטובת אביה הנאשם. עוד ניכר היה בה כי פרטיו האروع היו ידועים לה משיחות אודות האروع והיא אף הכירה את גירסתו של אביה. כך ידעה לספר מה הייתה כוונתו של הנאשם לשעות עם המטאטה (לפתח את המגע); כך העידה מהיכורתה את אביה כי לא היה עושה דבר זהה (בגלל שהוא אביה). מדברי העודה עולה שכביבול הנאשם החל לצעוז לעבר השער על מנת לפתוח את המגע באמצעות המטאטה, בעוד שמדוברת הנאשם עולה כי ברגע שהרים את המטאטה, אמר לו אלכס "אם אתה מרים את המטאטה זהה זה לא יגמר טוב" ומיד הוריד הנאשם את המטאטה במקום. עוד עולה מדברי הנאשם כי כשהגיע לבית המתלוננת, הדלת הייתה מעט פתוחה והכלבים יצאו באופן שהתריעו את העודה אשר נאלצה ללכת לאחר מכן (עמ' 31, ש' 31) ויתכן שבשל כך, מנע ממנה לראות את כל ההתרחשויות שמעבר לפתח הדירה.

24. גם עדותה של **אחוטו של הנאשם, גב' כוכבה אפרתי**, הייתה מוטה באופן מובהק לטובת הנאשם. גב' אפרתי סיפרה כי בעת האروع שמעה צעקות מכיוון שער המריבה. היות והעודה גרה מעל המתלוננים, יצאה למרפסת והבחינה בנאים עומדים ליד מכוינו, כשבתו ברכב, ואלכס היה בתוך החצר "יושב" עם הטלפון שלו ביד וצועק "אתה לא תרים עלי זדים, אל תרים עלי זדים" כשהנהם בכלל לא נמצא שם (עמ' 41). לדבריה, "היתה מן הרגשה שהוא מנסה להפليل אותו כי הוא דיבר אל תוך הטלפון שלו ואמר 'אל תגע بي', אל תגע בי", כשהנהם לא היה במקום" (עמ' 41). לדבריה העודה, לאחר האروع, כששב הנאים מבית הספר שלו בתו, לא שאלתה אותו מה היה הסיפור. אך בזמן האروع, שאלה העודה "למה אתם מתווכים בקולניות" אז אמר לה הנאשם "את לא מבינה, היא סוגרת עלי את השער, Cainilo זה הבית שלה" (עמ' 41).

העודה אישרה שסיפורה לנאים על נושא "נסיין ההפלה" שלו על ידי אלכס ומשנשלה מדוע לא נגשה עם העניין למשטרה, אמרה ש"משה לא ביקש ממני ולא ראייתי לנכון" (עמ' 43).

25. אין זה סביר בעיני, כי הנאשם לא היה מביא פרט חשוב זה לידיות המשטרה בעת גביה הודיעותיו. ואם לא ידע על עניין זה בעת גביה הודיעה הראשונה מיום האروع (ת/1), ודאי שהיא מספר על כך במסגרת הודיעותה המאוחרת מיום 12.9.13, ת/2. זאת ועוד, גם המתלוננים כלל לא נשאלו על נושא זה של "נסיין ההפלה". לאור זאת, לא ראוי להסתמך בעניין זה על דברי אחוטו של הנאשם, גב' אפרתי.

26. לסיקום, הכוח בפניי כי הנאשם כעס על העובדה שהמתלוננת סקרה את שער חצרה עם מנעול אופניים. הוא הגיע לביתה וצעק עליה שתפתח את השער, והוא סירבה. לאחר מכן, נטל הנאשם מטאטה שהיא מושען על מפתח הדלת מבחוץ והניפה לעבר המתלוננת. בשלב זה, הרימה המתלוננת את ידה הימנית על מנת לגונן על ראשה והמטאטה פגע בידה באופן שהסביר לה אדומיות קלה. לאחר מכן, הנאים נתל דיסק חשמלי מהמחסן, ניגש לשער וחתר את מנעול האופניים של המתלוננת. לאחר שהסייעו הנאים את בתו לבית הספר, הוא עבר דרך החצר ואיים על המתלוננת ב亞ומו "אני אפוץ אותך ואת החבר שלך".

באשר להיבט המשפטי

27. מעשהו של הנאשם עונה על הגדרת "תקיפה" שבסעיף 278 לחוק העונשין, באשר הנאשם היכה במתלוננת באמצעות המטאטה, כשהוא מודע לרכיבים העובדתיים והnsicטיביים של העבירה. בכך עבר הנאשם עבירה של תקיפה

סתם, בנגוד לסעיף 379 לחוק העונשין.

הנאשם אף "הרס" או "פגע" ב"נכס" של המתלווננים - מניעול האופניים - שלא כדין ובזידען. הנאשם הודה כי באמצעות דיסק חשמלי הוא חתר את מניעול האופניים, ואין נפקא מינה מהו השווי הכספי של אותו מניעול. הנאשם עשה דין לעצמו ובמקום לפנות למשטרת, לשיטור הקהילתי או לערכאות באמצעות בקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיתמת, בחר להרeros את נכס המתלווננים. בכך עבר עבירה בנגוד לסעיף 452 לחוק העונשין.

בדבורי למחלוננת כי "יפוצץ אותה ואת החבר שלה" עבר הנאשם גם עבירות אiomים בנגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, שכן בדבריו אלה, על רקע התנהגותו התוקפנית והריסת המניעול באמצעות כלי פוגעני כמו דיסק חשמלי, היה כדי להפיח את המתלווננת, כשהנאשם מתכוון לכך. המחלוננת העידה על חששה מן הנאשם כתוצאה מפעולותיו כמפורט לעיל. דבריו של הנאשם היו מביאים גם את השומע הסביר לכך, ובכך התקיימם המבחן האובייקטיבי הנדרש להרשעה בעבירות אiomים (ראה ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל** פד נב(1) 408; רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.06) בפסקה 12 לחוות דעתה של כב' הנשייה בינוי).

סוף דבר

אני מרשים את הנאשם בעבירות המיוחסת לו בכתב האישום, כדלקמן:

- א. תקיפה סתם בנגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ב. היזק לרכוש במודע בנגוד לסעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ג. אiomים בנגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ה, 22 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.